

ΡΩΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετρούσιντες χρόνον
'στην γην έδρεόμενον των Παρθενώνων.

'Εννακάθια τέσσαρα και χίλια,
πού θα 'βγούν λαοί με πετραχίλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέροισα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ό χ ε ρ ι .

'Επτά μινός Φιέδαση,
πίδα, Ρωμύε, και βάρει.

Πούντος όκτακόσια δύο και τριάντα,
και του Παρλαμένου τρομερά συμβάντα.

Είς του Φαδουλή γερός Γιαπωνέζικος χορός.

Ο Φ.—

'Στ'ης άκριβεζας τον καιρό
άπεράσιμα χορό
Γιαπωνέζικο να κάνω
και τον κόσμο να τρελλάνω.

'Στ'ης άκριβεζας τους καιρούς,
τους δυσκόλους, τους ξερούς,
πού καθέννας μας ειζειύρει
πώς για δόξα και τιμή
θ' άκριβήνη τ'ό ψωμί,
τό σιτάρι και τ'άλευρι.

'Στ'ης άκριβεζας τον καιρό,
τ'ζύγκις μου να σεις χροιά,
πού μες ρήμαξαν άκριβές
κι' άκριβαίνουν τό κρασί,
και φωνάζουν οι μπεκρηδες
με μίαν άκρ' άπελιτισιά.

'Στ'ης άκριβεζας τον καιρό,
τόν βρού, τον θλιβερό,
πού για στόλους και στρατούς
και πολέμους δυνατούς

φλέγεται μες 'στό καμίνι
γ'η και πόντος κι' ούρανός,
κι' ούτε σάλιο δέν θα μείνη
μες 'στό στόμα κανενός,
για νά φτύνη τους Βουλγάρους
κι' όλους τους λοιπούς βερβάρους.

'Στ'ης άκριβεζας τον καιρό,
πού με στήθος φλογερό
πάλη πάνοπλοι κροτούν
μπακαράδες τ'ης ειρήνης,
και Ταμεϊκ συζητούν
Στρατιωτικ'ης 'Αμόνης.

'Στ'ης άκριβεζας τον καιρό,
τραλαρά και τραλαρό,
με τ'ην φίλην μου γυναίκα
τρώμε πίνουμε για δέκα.

'Στ'ης άκριβεζας τους καιρούς,
τους καθ' όλας φερούς,
έν τ'ω μέσφ τ'ης 'Ελλάδος
ξεπροβάλλω σαν Μικάδος
κι' Αυτοκράτωρ Μουσταζίτο,
και φωνάζω ζήτω ζήτω,
Τζ'ωρτζη μου Θεοπαίτο,
Θωδωρη Ντεληγιαντίτο,
Δημητράκη μου Ραλλίτο,
και μουγγέ μου Ζακπιτό.

Κι' ή κυρία Φαδουλή,
Γιαπωνέζα παρθάλη
και Μικάδων Χαρούπο
μετ' όλιγον κι' όσονούπω

θὰ προσέβη πρὸς κυρίας
ὕψηλῆς κοκεταρίας.

(Ταῦτα λέγοντος ἐκείνου τοῦ Μικαῦδου μακαρὰ
καὶ ἄλλα λόγια σφαιρα,
φθάνει καὶ ὁ Θεοτοκίτο μέσᾳ ἄτου χερσὶ τοῦς σάλους
μὲ τοὺς Ὑπουργοὺς τοὺς ἄλλους.

Ἄπ' ὀπίσω τρέχει σμῆνος
καὶ διάφοροι ψωμάδες,
τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ἐκεῖνος,
ποῦ φωνάζει: μουσκαμάδες).

Θεοτ.— Τσιν τσιν καὶ γὰρ γὰ μίν
θ' ἀκριθὴν τὸ ψωμίν,
καὶ ἡ κοιλιά τί' θὰ τραβᾷ....
Βαί Βαί Χαί Βαί.

Τσιν τσιν τσὸν καὶ σὰμ σὰμ σίν,
θ' ἀκριθὴν τὸ κρασίν,
καὶ ὅταν ὁ Ρωμῆος δὲν πίνῃ
Στρατηλάτης πὼς θὰ γίνῃ;

Τσιν τσιν τσὸν καὶ τσάου φοῦ,
καὶ ἄστου κράτους τοῦ σοφοῦ
τὰ σβυσμένα τὰ κεντύλια
βάζουμε διπλὰ φιντύλια.

Νὰ καὶ τοῦτο, νὰ καὶ ἐκεῖνο,
καὶ τραβοῦμε ἄτὸ Πεκίνο,
φροῦ ἄστῆς Βουλγαρίας τὴ μούρη,
καὶ ἔγινε μὲλα καὶ ἔγινε λίσσα
μπαινόμε ἄτῃ Σιγγαπούρη
καὶ ἄτῃ Ναγκασσάκη μέσᾳ.

Φόροι καὶ ἄπ' ἔδω καὶ ἔκει
καὶ παντοῦ πολιτικὴ
λέρ μπαλέρ πολεμικὴ.

Μὲ χρυσάφι περισσὸ
μπαινὸ καὶ ἄτῃ Ἰασὼ
καὶ γὰρ πόλεμο λυσῶ.

Πῶς καὶ μὲ ἄτῃ Κορέα,
καὶ μαζὶ μὲ τὴν παρέα
καὶ τὴν ὄλιγα μου τὴν στρώγχε
προσκυνῶ καὶ τὸν Γιά Χουγχα,
Αὐτοκράτορα μεγάλον καὶ τὰ μέλα σεβαστὸν
τῶν Κορέων τῶν γνωστῶν.

Κι' ἄπ' ἔκει πολλοὺς κορέους
καὶ κορέας περισσὰς
φένω γὰρ τοὺς Κεσκουαίους,
γὰρ τοὺς φίλους καὶ γὰρ σὰς.

Κουβαλῶ καὶ λίγο ρύζι, μὲ ἄτῃ χῶραν τὴν σοφὴν,
μόνην τῶν Σινῶν τροφὴν,
νὰ τὸ τρῶτε καὶ νὰ λέτε: Θεοτόκη, πὼς μυρίζει
τὸ Κινέζικο τὸ ρύζι.

(Ταῦτα λέγοντος ἐκείνου, βγαίνει καὶ ὁ Σμουπολίτο,
Ἵπουργὸς οικονομίας
ἄστῆς παρούσας τρικυμίας,
καὶ ὄλοι τοῦ φωνάζου ζήτω.)

Σμ.— Ὁ λαμπρὸς Θεοτοκίτο, ποῦ μὲ αὐτὸν θὰ ζεσταθῶσω,
μὲ προτρέπει κάθε τόσο
περισσέματα νὰ βροῖσω,
καὶ φρονεῖζου Γκαπωνέζοι
καὶ ἡ κοιλιά τῶν μέσᾳ πίκζει
πὶν πὶν πὶν καὶ Καρσίτσο.

Περισσέματα καινούρια, ποῦ τὰ τρέμουμε τὰσκέριε
τῶν ἐχθρῶν μας τῶν βαρβάρων,
θέλου καὶ δὲν θέλου πάλι μὲ ἄπ' τὰ δικά μου χέρια
θὰ περάσου ἀρον ἀρον.

Περισσέματα καινούρια
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ,
ποῦ θὰ κάνετε λαχούρια
μὲ τοῦ Τόζο τὸ μετᾷ.

Ἄστῆς ἀκριβεζὰς τὸν καιρὸ,
ποῦ γυροῦν πολλοὶ μὲ δίσκο,
χάσσω μόνος καὶ ἄπορῶ
ποῦ ἄτὸ διάβολο τὰ βροῖσω.

Περισσέματα καινούρια
ξεφυτροῦνον σὰν ἀγγούρια,
ποῦ καθένος μὲ κάρσᾳ ἄτῃ δουλεμά του θὰ τραβᾷ.
καὶ θὰ παύσου τὰ τρακιά....
Βαί Βαί Χαί Βαί.

(Ταῦτα λέγοντος ἐκείνου τοῦ κλεινοῦ Σμουπολίτο
καὶ ὁ κομῆς ὁ Ρωμανίτο,
διπλωμάτης κρακινάτος,
βεβακίονε γὰρ τὸ κράτος
πὼς οὐδέτερον θὰ μείνῃ
ἄστὸ πολέμου τὸ καμίνι.

(Κι' ὁ μεγάλος Λεβιδίτο, ποῦκανε καὶ αὐτὸς φιοῦρα
σὲ φρικτοὺς πολέμου χρόνους σὰν τὸν Νακάρχο Κατσούρα,
τέτοια τρομερὰ μιλεῖ
καὶ χειροκροτοῦν πολλοὶ
καὶ φιλοῦν τὸν Νικολῆ.)

Λεβ.— Τώρα Σολομὼν καὶ Μίνω, ἄλλοτε δελφῖν γοργός...
ἀχι καὶ νῆμου σὰν καὶ πρῶτα τῶν Ναυτικῶν Ἵπουργός,
νὰ βροβαρδίζῃ τὸ σύμπαν, νάκανε παντοῦ χαλάστρα,
νὰ ἀμολοῦσα μπαταρίας
σὲ Κορέας, Μκντσοριας,
ἄτὸ Σεούλ καὶ ἄτὸ Χεονδπο καὶ ἄστὸ Πόρτ-Ἀρθούρ τὰ
(κάστρα..)

(Κι' ὁ Βασιλεὺς Βουδουρίτο,
ποῦ καὶ αὐτὸς Ναυτικός ἦτο
μὲ φορὰ καὶ ἕναν καιρὸ
φουσκωμένος μὲ νερὸ,
πρὸς τὸν Λεβιδίτο στρέφει
καὶ τοιοῦτους λόγους ἐφη.)

Βουδ. — "Αν Ναυτικός ήμουν τώρα 'σ'της σπαλιόρας της γε-
 ρμης και 'σ'των στόλων τῶ πυρά, (ρατς
 θῆχα στείλει τὸν Μισούλη τρεῖς και τέσσερες φορατς
 'σ'της Κιτρινης τὰ νερά.)

(Φθάνει κι' ὁ Ντεληγμαννίτο, Γηκαμάτα Στρατηλάτης,
 σὰν κορμὸς παλῆς ἐλάτης.)

Ντελ. — Γηκαμάτα μὲ φωνάζουν
 και 'σ'τὰ μάτια μὲ κυττάζουν.
 Δὲν κατέπληξαν τὸν κόσμον σὰν τὰ κλέη τῶ 'δικά μου,
 τρέμουν στόλοι και στρατοὶ
 και τοὺς πάει ριπιτι
 σὰν μὲ σφίζουν τὰ μπουρινζα και τὰ φεγγαράτικα μου.

"Ἐγω τὰ γαλιόνα πλάκα,
 κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ βαρῶ
 πότε μὲ τὴν σακχαράκα,
 πότε μὲ τὸ πατερό.

Εἰς τὰ χρόνια μας ἐκεῖνα
 γῆ και πόντος κατεκάνη,

ἐπολέμησα 'στὴν Κίνα,
 'στὴν Κορέα, 'στὴν Σαγκάη.

Τέτοιος πόλεμος δὲν ἦτο
 σὰν και τώρα παιγνιδάκι,
 κι' ἐβαζα τὸν Λεβιδίτο
 νὰ κτυπᾷ τὸ Σκαριδάκι.

'Ἐπεστράτευσα τὸ σύμπαν, δὲς του δρόμοι και φευγάλαι,
 κι' εἶχαν δουλεχατς μεγάλαις
 οἱ καυμέν' οἱ παπουτοσῆδες
 τῶν Λευκῶν και τῶν Κιτριῶν,
 κι' ἐξερρίζωσα κοτσίδες
 πολεμάχων Μανδουριῶν.

'Ὁ σειστός Θεοκοῖτο φόρος και λεφτὰ ζητεῖ
 γιὰ νὰ γίνουν οἱ στρατοί.
 'Ἄμμ' ἐδῶ σὲ θέλω, Κόντε, θαυματοποῦς ἂν εἶσαι...
 ποὺς στρατεύματα δὲν κάνει μὲ παραδες ἄψε σῆψτε;
 Βάλτ' ἐμέ, πῶ ξέρω μάγισα, και σὰς λέν' ὄρθα κοφτὰ
 πῶς θὰ γίνουν εἰς αὐτὰ
 δίχως φόρους και λεφτὰ.

(Έρχονται προσκεκλημένοι
Γαλιωνέζικα ντυμένοι,
κι' υποδέχεται κυρίως ἡ Χαρτοπο Φασουλῆ
κι' χερουπικ δίνει σ' βλακίς καὶ Κινέζικα μιλεί.)

Ὁ Φασ.—Χαιρετῶ τῆς Ρωμηροσύνης τῆς ἐνδοξοῦ καὶ τρανής
τοὺς κυρίους εὐγενεῖς.

Χαιρετῶ τοὺς Σχιμουράδ, χαιρετῶ τοὺς Δαίμιο,
ποῦ φεμάρου τὸ Τζαμετο,
χαιρετῶ τοὺς Μανδραίνου, τοὺς σοφοὺς κτεργαρέους,
χαιρετῶ καὶ τῶν κομμάτων τοὺς κλεινοὺς ἀρχικροῦς.

Ἡ πατρίς τῶν Ἰαπώνων, ὅπου φέσταις θά μᾶς βγάλη,
ἐπεκτείνεται μεγάλη
μέσ' ἀπὸ τὴν Καμιτσιάταχ μέχρι τούρανιου κράτους...
τὰ λεπτὰ καλοῦνται γκέν,
ὅμως ἔχει κι' ἀποπάτους,
ποῦ τοὺς λέγουσιν ἀναγκίαν.

*Ἐχει κἀτι κερφενέδες ὅπως καὶ τοῦ Ζαχαράτου,
καὶ καθεὶς σοφὸς Ἰάπων
μὲ σκιάς καλῶν προπάπου
ξυλωμένους ἐκεῖ πέρα μελετᾷ τὰ σγέδια του.
Ἐνικὶ δὲ κι' ἠρσιστεῖδης, σὴν νὰ λέμε Σαντορήνη,
ἐξικρέσει τοῦ Δελένδα κι' Ἀσιμῆ καὶ Μαρκεζίνη.

Βγάλει ρίζικα καὶ μεταξίκα, μᾶζι καὶ χρυσάκις λιακάδες,
καὶ πολὺ μιλιοῦν σ' τὸ Τόχο καὶ παθνίουνε τοκάδες.
Καὶ σ' τὸ Τόχο, κύριοί μου, ποῦ καλεῖται κι' Ἰεδδῶ,
καὶ σ' τὰς ἄλλας τῆς τὰς ὀλεῖσι πίνουσι τσάι σὴν κι' ἔδω.
Ἀπὸ μᾶς κι' οἱ Γαλιωνέζοι τὸ σουεῖσιαν τὸ τσάι
κι' ὅσα γραμμικάκι ξέρουσι τάμαθαν ἀπὸ τὸν Στάη.

Κι' ἡ Βουλὴ τῶν Ἰαπώνων εἶναι τζόγικα καὶ μὲ τρέλλα
μὲ βρισίδικα κάθε τόσο καὶ συγγόντα ντουέλλα.
Κι' εἰς ἐκείνην συζητοῦνται τὰ στρατεύματα κι' ὁ στόλοι
διὰ γλώσσας ζηλευτῆς,
κι' ὅπως βγαίνει Βουλευτῆς
πρέπει σίγουρα νὰ ξέρη σπαθασκίκα καὶ πιστόλι.

Κι' ἐκεῖ πέρα σαλχαρίζου γὰρ τοῦ κράτους τὴν σκαφίδα,
μὲ νομίζω πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι βγαίνουσι καὶ σταφίδα.
Ἡ σταφίς καὶ δι' ἐκείνουσιν ἔγινε κακὸς μπελᾶς,
κι' ἕνας Παπακασανίος,
Γαλιωνέζος πεδινός
καὶ ντακῆς φουστανελάς
ἔρριξε μὲ τὰ σκινίδικα τοῦ ζυλά Ντεληγκωνίτο
τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Ἴτο.

Βγάζουσι κάρθουσι καὶ ψάρι καὶ τῆς Δήμητρας κερποῦς
κι' ἐκεῖ πρᾶνον ἡ κυρία τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.
Καὶ σ' τὰς νήσους τὰς Κουρίλας, σ' τὴν Νιπώνη, σ' τὴν Ὀσάκα,
κι' ἄλλους τόπους θερμασίμου,
τὰ μουρέλικα τῶν Σχολείων ρίχουσι κατὰ γῆς τὴν σάκκα
κι' ἀρχινοῦν πετροπολέμουσιν,
κι' ἂν καμμὲν γερὴ κοτρώνα σου τσικιστὸ τὸ κεφάλι
φεύγα νὰ μὴ σουλθη κι' ἄλλη.

*Ἐγουν Στάδια μαρμάρων, τελετὰς Παναθηναίων,
εἶναι πάντοτε ξιφίρας καὶ γενναῖοι τῶν γενναίων,

καὶ τοὺς ἔχει καταλάβει μὲς προσφάτου νίκης κέρου...
ἦσαν καὶ παλῆα τὰ ρούχα, μὲ τοὺς τάρχαγε κι' ὁ σκόρος.

Κάθε κύριος μιζάρη, ποῦ λερῆ μᾶς δείγνει μούρη,
ξεφυτρώνει Σχιμουράδ καὶ φορετ βαρὺ σαμουσι,
κι' εὐγενεῖς καὶ Δαίμιο βλέπει καὶ πολλὰ γουρούνικα,
ποῦμαθαν νὰ τρῶνε τῶρα τῆς φρακίς μὲ τὰ πηρούνικα.

(Ὁ πολὺς οἰκοδεσπότης τέτοια λέγει σοβαρὸς
κι' σ' τὰ σάλα περινοῖσι Γαλιωνέζικα χόροσιν,
καὶ χορεύουσι κι' οἱ μεγάλοι τῶν κομμάτων ἀρχηγοί,
ποῦ τοὺς τρέμει πᾶσα γῆ,
κι' ὁ ζυλένιος Φασουλῆς
μετὰ χάριτος πολλῆς
προηγείται τοῦ χοροῦ
καὶ χορεύει κουτουροῦ.)

Ὁ Φασ.—Ἐπέρασε κι' ἡ Τυρηνὴ κι' ἔμειπε δὲν ἀποκρέψαμε,
μόνο μὲ στόλους καὶ στρατοὺς ἐφέτος παρεφέσαμε.
Ἐπέρασε κι' ἡ Τυρηνὴ—Θεοτακίτο πῆδα με—
τὰ μάτκα μας γουρλώσαμε. Καρνάδικο δὲν ἴδαμε.

*Ἀνοῖξτε Κινέζικακις πελώριακις ὀμπρέλαις,
κι' αὐτοὶ ποῦ σέρνουσι τὸν χορὸ τοῦς πρέπουσι κερκαμέλαις,
τοὺς πρέπουσι ζυλίνα σπαθὰ καὶ κρόνη μὲ χερτῶνικα,
τοὺς πρέπει κι' ἕνα δέσιμο μ' ἐλθαίς καὶ μὲ κορδόνικα.

Βαρεῖτε Γαλιωνέζικα βιολὰ καὶ ταμπουράδες,
ὦ Δαίμιο κι' εὐγενεῖς, λευκότεροι τοῦ κρῖνου,
κι' αὐτοὶ ποῦ σέρνουσι τὸ χορὸ μ' ἔμας τοὺς μασκαράδες
τοὺς πρέπει πολυσέβαστη κοτσίδα Μανδραίνου.

Πηδάτε με νὰ σὰς πηδῶ, καὶ μὲ τὸν Ρωμανίτο
οὐδτερότητ' ἀυστῆρᾶν σ' τὸν πόλεμον κηρύττω.
Καὶ τούταις τῆς Ἀποκρίτικας χωρὶς στρατὸ δρεθῆκαμε,
πόλεμος νέος ἀνάφη κι' οὐδτεροῖ σαθῆκαμε,
καὶ σ' τὸν Σαράφωφ σκούομε καὶ σ' ὄλους τοὺς κουτούς:
προσμένετε τὴν ἀνοῖξί, ποῦ θάχωμε στρατούς.

*Ἄν ἀρχινίσω νὰ τὰ πῶ τὰ κλέη μας τραγοῦδῖκα
κι' οἱ Γαλιωνέζοι οἱ Βουδδισταὶ θά μὲ κωτῶσι σὴν βούδῖκα.
Ἄν ἀρχινίσω νὰ τὰ πῶ τραγοῦδῖκα τόσα κλέη,
κάθε σκιά προπάπου μας ἀπὸ γαρὸ θά κλαίγη,
κι' ἂς πᾶη τὸ παληράμπελο καθέναις θά μοῦ λήη.

Πηδάτε με νὰ σὰς πηδῶ, κι' ἄς ἐκντρεῖξη χρῆμα,
καὶ μ' ὄλους τοὺς πολιτικούς καὶ μὲ τὸν Θεοτόκην
νὰ βρούμε καὶ τὸ ράδιον, ποῦχει σπουδαία ρίμα,
μὰ ν' ἔρπομαι νὰ σὰς τὴν πῶ γκατ' εἶναι κᾶπως σόμιν.

(Εἶπεν αὐτὰ, κι' ὁ Περικλῆς, ζυλένιος Δαίμιο,
στέλλει δετούς τοὺς χορευτὰς μὲς σ' τὸ Φρενοκομετο.)

Περὶ τῆς ἐν Ἀργινοῦσιν κωμικῆς ἐν βιβλίον,
δύο τοῦ Παντιζ Καρὰλη διαλέξεις περιλειπτον.

Τὴν εὐχὴν τὴν ὑπὲρ πάντων, ἔργον Βίκτωρος Ουγῶ,
μὲ κατὰνυζιν μεγάλην τὴν ἐδαθάσα κι' ἐγῶ.

Ἰπὸ Βάλθη τοῦ Σταμάτη
μὲ μεταρρασίς γεμάτη.